

JEUGDTHRILLER

MEL WALLIS DE VRIES

Kansloos

ER GELDT ÉÉN REGEL: BLIJF IN LEVEN...

Kansloos

Mel Wallis de Vries

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Oké, misschien is het leuk om te beginnen met een vraag. Zie het maar als een spelletje *Have you ever?* Heb je wel eens een spin gevangen onder een glas? En een timelapse gemaakt van wat er daarna gebeurt? Eerst heeft de spin het niet door. Hij zit daar maar een beetje dommig voor zich uit te staren. Na een tijdje krijgt hij honger en gaat hij op pad. Hij klimt omhoog langs de glazen wanden, loopt steeds opnieuw hetzelfde rondje. Maar hij kan de uitgang naar de wereld aan de andere kant van het glas niet vinden. Hoe harder hij zijn best doet, hoe uitzichtlozer het wordt. Uiteindelijk gaat de spin altijd binnen een dag, hooguit twee dagen dood. En weet je waarom? Niet door voedselgebrek, want een spin kan weken overleven zonder prooi. Maar omdat de spin er zelf niet meer in gelooft dat het goedkomt. Hij geeft het op. Fascinerend, hè?

Stel je nu eens voor dat jij de spin bent.

Ik kan me niet meer zo goed herinneren wanneer het echt tot ons doordrong. Eerst moesten we er een beetje om lachen. Sorry hoor, maar wat is dit voor belachelijk berichtje? Dit is echt een domme grap, kom op zeg. We wilden het allemaal niet geloven. Konden het niet geloven.

Ik denk dat we het pas serieus gingen nemen toen Vincent kwam. Ik stond voor het raam en zag hem als eerste. Zijn jas hing wijd open en zijn hoodie was felrood van het bloed. Hij strompelde langs de zitkuil, over het zand van het pad, naar de voordeur. Zijn vuisten beukten tegen het hout. En toen zakte hij ineem. Als een aangeschoten dier bleef hij liggen.

Het had me niks verbaasd als hij dood was geweest.

‘We moeten hem helpen,’ riep Lizzy.

Daniel snauwde dat we geen overhaaste beslissingen moesten nemen. Dat we geen idee hadden wie deze jongen was en waar hij vandaan kwam.

Maar Lizzy luisterde niet en rende naar de voordeur.

‘Ben je gek geworden?’ riep Daniel nog, maar ze had de jongen al onder zijn oksels beetgepakt.

We tilden hem naar binnen en legden hem voorzichtig op de bank. Ik weet nog dat ik dacht: Moeten we niet eerst een vuilniszak op de bank leggen? Maar verder leek niemand zich druk te maken over de bloedvlekken op de kussens.

‘Iedereen afstand houden,’ riep Daniel.

We deden wat hij zei.

Na een paar minuten kreunde de jongen op de bank iets onverstaanbaars.

‘Kun je dat herhalen?’ vroeg Daniel.

‘Tets...’ fluisterde hij. ‘Buiten...’

En toen werd het stil.

Je zou kunnen zeggen dat ons verhaal daar begon. Of eindigde.

|

OUR MISSION IS TO
HAVE A GOOD TIME.
ALL THE TIME.

UREN:0

Ik heb iets met treinen. Met die warme, wiebelende wereld van geel tl-licht, gevuld met mensen die je niet kent, maar van wie je wel een beeld krijgt door de kleding die ze dragen, de gesprekken die ze voeren, het soort broodje dat ze bij de kiosk hebben gekocht. Stel je voor dat de trein zou ontsporen, dan zou je op deze groep onbekende mensen zijn aangewezen. Wie zou de leidersrol op zich nemen, wie zou dichtslaan van angst, wie zou voor zichzelf kiezen? Ik stel me altijd voor dat ik zo veel mogelijk mensen probeer te redden, ook al zou dat misschien mijn eigen leven in gevaar brengen. Ik kan daar tijdens een treinreis eindeloos over fantaseren.

En je hebt de wereld aan de andere kant van het raam, waar auto's, bomen en huizen in strepen voorbijflitsen. Gek genoeg zie je bijna nooit mensen. Toch weet je dat ze er moeten zijn. Iedereen in de trein heeft wel iemand in die andere wereld, die mensen kunnen niet ineens verdwenen

zijn. Maar het voelt als een parallel universum. Iets wat niet bestaat als je in de trein zit.

Ik kan maar één moment bedenken waarop die werelden samenkomen. Als de trein stilstaat bij een perron en de deuren even opengaan.

'Anne!'

'Hè, wat?' Ik kijk verschrikt op en draai de dop op mijn waterflesje.

'Waar ben jij met je gedachten?' Maxime trekt een wenkbrauw op. 'Check je telefoon eens. Ik heb iets voor je gespot.'

'O, sorry,' mompel ik en ik zie dat ik allemaal berichtjes van Maxime heb gekregen.

Uhm Anne 😬

Anne!

Anne!

Anne!

Als je nu niet reageert dan ben je gecanceld 🗡️ 😬

Ik moet grijnzen en typ terug:

Sheeeesh word je nooit gek van jezelf? 😬

Nee 😬

Check links, drie banken verder, bij het raam

Ik draai mijn hoofd. Een jongen met blond haar en AirPods in zit naar buiten te kijken.

Wow hij is echt lekker 🤤

Ik zou hem echt doen 🤪

Maar jij hebt een vriend.
Mick dickpic 🙅

Niks is voor eeuwig 🙄

Max!

Er gaat een meisje naast
hem zitten 😊

Fuck

Ze pakt zijn hand...

Waarom zoek je altijd de verkeerde
jongens voor me uit? 🙄

Oepsss 🤪🤪🤪

Maxime legt grijnzend haar telefoon naast zich. 'Nog vijf minuten en dan zijn we in Eindhoven.'

'Heb je een adres?'

'Nee, mijn moeder liep ook al te zeiken. Maar ik weet wel hoe we er moeten komen. We moeten bus 18 naar

Riethoven nemen en dan een klein stukje naar Walik lopen. Dan zijn we er.'

'Klinkt geweldig.'

'Hou nou eens op met dat sarcastische gedoe, het gaat superleuk worden.' Maxime staart me aan op een manier waaruit ik niet kan opmaken of ze echt geïrriteerd is of niet. Ze blaast een pluk blond haar uit haar gezicht, en de sproetjes op haar neus bewegen mee met haar fronsrimpeltjes. Ik ken haar al zo lang. En daarom weet ik ook dat ze enorm kan doordrammen over kleine dingen, omdat ze altijd denkt dat ze gelijk heeft.

Ik zit hier alleen omdat Maxime me min of meer heeft gedwongen. Ze vertelde het me in een pauze op school. 'Het gaat zo leuk worden. Je móét mee, anders zit je de hele vakantie alleen thuis met je ouders, te piekeren op je kamer. En zonder jou mag ik niet van mijn moeder.'

Dat was dus de echte reden, schoot door mijn hoofd.

Als ik ergens geen zin in had, was het met Maxime in discussie gaan in een overvolle aula. Ik wilde niet dat ze dingen ging roepen die iedereen kon horen. De afgelopen maanden had ik juist geprobeerd om onzichtbaar te zijn en niet op te vallen. Om alles te vergeten... Om van Maximes gezeur af te zijn heb ik maar gezegd dat ik mee zou gaan.

Ik zak onderuit in mijn stoel. 'Wanneer komt de rest?'

'O, die zijn er al. Lizzy is vanochtend vroeg met de trein vanuit Utrecht gegaan, samen met haar neef en die andere jongen. Ze zijn alvast -'

Maximes telefoon piept en ze is meteen afgeleid.

'Wacht effe,' mompelt ze. Haar duimen bewegen vliegensvlug heen en weer over het scherm. 'Ik moet Mick even snel iets terugsturen. Anders klopt het niet.'

'Wat? Waar heb je het over?'

Ze doet net alsof ze me niet hoort.

Voor ik kan doorvragen wordt er omgeroepen: 'Het volgende station is Eindhoven, eindpunt van deze trein. Wilt u bij het uitstappen denken aan uw persoonlijke eigendommen?'

Het is alsof iedereen ineens wakker schrikt. Mensen staan op, pakken hun bagage, lopen naar het einde van de coupé. De stem van de conducteur verdwijnt in het geroezemoes.

Ook Maxime staat op. Ze bergt haar telefoon op in haar jaszak en schenkt me een scheef glimlachje. *We hebben het er later nog wel over*, zegt ze geluidloos.

Hm, oké dan, zeg ik in stilte terug.

Ik neem nog een slok water en prop het bijna lege flesje terug in mijn rugzak. Met onze tassen lopen we door het gangpad en we wurmen ons naar voren. De trein komt met een schokje tot stilstand. Terwijl de deuren openglijden staar ik aarzelend naar buiten. Plotseling ben ik zo moe. Ik wil dit helemaal niet. Ik wil terug.

Maxime snapt het niet en trekt me aan de mouw van mijn jas naar buiten.

'Hallo, wat ben jij aan het doen? Je blokkeert de hele deuropening.' Hoofdschuddend kijkt ze me aan.

'Ik, eh... Ik dacht dat ik mijn telefoon in de trein had laten liggen,' verzin ik. 'Maar gelukkig heb ik 'm hier.' Ik klop op mijn jaszak.

'Mooi, dan gaan we naar het busstation.' Maxime gebaart naar de roltrap. 'En hou je nu dan op met chagrijnig kijken?'

'Doe niet zo gemeen.'

'Het is de waarheid.' Ze steekt haar tong uit en loopt naar de roltrap.

Ik haast me achter haar aan. Eenmaal beneden banen we ons een weg door de massa in de stationshal. Maxime vertelt dat ze boodschappen voor vanavond heeft gedaan, voor een

pasta met feta die echt superlekker en makkelijk te maken is. En dat de rest ook iets te eten of drinken meeneemt, maar dat we de boodschappen voor de andere dagen nog moeten doen, en dat we een tikkie naar elkaar gaan sturen.

Ik luister maar half en kijk naar de mensen die zich voorbij haasten. Ik weet dat ik haar nooit meer zal zien. Maar toch betrap ik mezelf erop dat ik nog steeds hoop dat ik haar ergens op straat zal tegenkomen tussen alle onbekende gezichten. Of dat ze naast mijn bed staat wanneer ik 's ochtends wakker word uit een droom waarin ze nooit weg is geweest.

'Tadaaaa, hier is onze limousine,' onderbreekt Maximes stem mijn gedachten. 'Groot, blauw en van alle gemakken voorzien.' Ze kijkt me grijnzend aan terwijl ze naar bus 18 wijst.

Ik glimlach terug, omdat ik weet dat Maxime dat van me verwacht. 'Eh, wow,' zeg ik schor. 'Wat heb je met de rest van de passagiers gedaan? Er zit helemaal niemand in.'

'Riethoven is een zeer exclusieve bestemming die maar voor weinig mensen bereikbaar is. Je moet ervoor geselecteerd worden.'

Een oudere vrouw met grijs haar en allemaal boodschappentassen van de Action passeert ons en stapt de bus in.

Ik begin te giechelen. 'Hm-m, zeer exclusief inderdaad.'

We krijgen de slappe lach.

Even is het weer net als vroeger: het gevoel dat alles leuk is, zelfs de kleinste, meest nietszeggende dingen, als je maar samen bent.

Maxime haalt een hand door haar haren. 'Kom, de bus kan elk moment vertrekken,' zegt ze terwijl ze zich omdraait naar de openstaande deuren. 'Ik heb Lizzy beloofd dat ik er op tijd ben.'

Langzaam hijs ik me achter Maxime aan de bus in. Nog een halfuurtje en dan zijn we er. Een lesuur duurt langer. De

helft van een hockeywedstrijd ook. Dertig minuten zijn zo voorbij.

De deuren van de bus gaan achter me dicht.

En soms kan het ook in één seconde afgelopen zijn.

www.melwallisdevries.nl
www.politienietbetreden.nl

© 2021 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Marlies Visser

Omslagafbeelding: Chris Hoefsmit

Covermodellen: Lina Vannaro Verhaest, Mika Hoogzand, Wendy Ruijfkrook,

Kick Mokiem en Frederick Vosters

Visagie covermodellen: Shiona Franke

Foto's binnenwerk: Chris Hoefsmit, Shutterstock

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

De quotes in Kansloos zijn afkomstig uit *Outer Banks* (p. 9), *The 100* (p. 95), *Shadow and Bone* (p. 133 en p. 165) en *13 Reasons Why* (p. 179).

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoerd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5808 7 (e-book 978 90 261 5809 4)

NUR 284, 285